

umovanju prvog nepokrenutog pokretača, tj. o identitetu i punom prisustvu same stvari u mišljenju boga izgrađena je samo u analogiji spram onoga što je način funkcionisanja našeg mišljenja. Analogno Deridinom primeru sa opaženjem stvarnog Sunca. Kako mi znamo za način mišljenja prvog pokretača? Isto kao što znamo za ono svojstveno Sunca, isto kao što za Sunce kažemo da seje zrake. Naime, mi to ne znamo već u pogledu na ono što znamo, a to je naše mišljenje projekujemo, tj. pravimo jedno neopravdano prenošenje, metaforu božanskog načina mišljenja. Drugo, tvorački um umuje shodno vlastitoj prirodi u kojoj mi možemo samo učestvovati po Aristotelu i za kojom sva bića žude (toliko o kritici Platonovih metafora), što Aristotela vodi pitanju da li je onda um nešto jedno ako mi MOŽEMO umovati a ne moramo, je li to jedan um ili dva, i da li se time uvodi mogućnost u čistu delotvornost umovanja prvog načela. Aristotelovo rešenje je implicirano metaforom o svetlosti, tj. Suncem opet, ali u nešto izmenjenom obliku u odnosu na Platona. Naime božansko umovanje je nalik sijanju sunca, koje se mora moći razlikovati od toga da sunce svojim sijanjem osunčava stvari, tj. ako ja u njemu učestvujem onda i ja umujem. Rečju, Suncu je prirođeno da sija - da bi sijalo ono po Aristotelu ne potrebuje osvetljavanje bilo koje stvari, a naša osvetljenost ali i osveteljenost svega što jeste nije stvar sijanja Sunca u smislu da ono zavisi od osveteljenosti stvari. Ono sija po sebi, a osvetljava samo ukoliko stvari izađu datom sijanju u suret. Ako ne izađu ono i dalje sija. To bi bilo neko čisto sijanje sa one strane osvetljavanja, koje je kao takvo mišljeno ne bi li se osvetljenost mislila u sebi. Drugim rečima osvetljenost potrebuje svetlo, dakle stoji u relaciji, ali ono što omogućava relaciju izlazi izvan iste. No vratimo se priči o metafori i mimezisu, ovde sam samo naveo primere sa Suncem kako bi se videlo da Derida ima pravo kada govori o metafori Sunca kao temeljnoj metafori filozofskog diskursa.